

Arrest

nr. 274 961 van 4 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2017 treedt de verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, te Grozny in het huwelijk met mevrouw I.A.Z., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 23 november 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische I.A.Z.

Op 11 juni 2018 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 augustus 2021 nodigt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker uit om in het kader van het onderzoek van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42*quater*, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) binnen de 30 dagen

na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie. Er wordt geconcretiseerd dat de verzoeker de volgende recente bewijzen dient voor te leggen:

“1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet gaat het over elementen met betrekking tot de duur van uw verblijf in België, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin uw bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.”

De verzoeker maakt vervolgens stukken over.

Op 13 januari 2022 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 31 januari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L. (...)

Voorna(am)(en): A. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: ACCP/USSR

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 23.11.2017 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 11.06.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg I. A. Z. (...) (xxx), zijn toenmalige echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 26.10.2018, datum waarop betrokkene ambtshalve geschrapt werd van het adres van de referentiepersoon. Op 23.11.2020 sprak de Familierechtbank van Turnhout de echtscheiding uit tussen betrokkene en mevrouw I. (...).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 06.08.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem door de stad Antwerpen aangetekend toegezonden op 30.08.2021. Betrokkene maakte daarop de volgende stukken over:

Verzoekschrift 42quater, §5

- Getuigenverklaringen A. M. (...), S. I. (...), B. S. (...), M. G. (...), R. P. (...) Herberekening verschuldigde sociale bijdragen voor het jaar 2019 Attest van hoofdverblijfplaats met historiek dd. 14.07.2021 Vonnis

familie rechtbank Turnhout dd. 23.11.2020 Oproeping tot verschijnen familie rechtbank Turnhout dd. 21.06.2021 Advies OM inzake afstammingsband van het kind I. N. (...) ° (...).2020 Inburgeringsattest dd. 26.05.2021 Loopbaanattest dd. 06.09.2021

Vervaldagbericht sociale bijdragen 1e, 2e en 3e trimester 2021

Fiscaal attest sociale bijdragen jaar 2019 Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2020 Getuigenschrift van woonst met historiek dd. 06.09.2021 Deelcertificaten NT2

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 11.08.2017 te Grozny. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 26.10.2018. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkene geeft zelf aan dat hij medio 2019 tot de vaststelling kwam dat mevrouw I. (...) een overspelige relatie had met een andere man. Het is dan ook redelijk te stellen dat er sedertdan geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat erdoor de minister (cq. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, V of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Tijdens het huwelijk werd een kind geboren, I. N. (...) (20.06.29=289-11). Betrokkene betwist echter formeel het vaderschap van dit kind en heeft ook stappen ondernomen om het vermoeden van vaderschap te weerleggen. Het Openbaar Ministerie volgt betrokkene in zijn verzoek. In ieder geval blijkt niet dat betrokkene een recht van bewaring of een omgangsrecht met het kind te genieten zodat de uitzonderingsgronden onder 2° en 3° evenmin toepassing vinden.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest: Betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest van vernederingen, intimidatie en psychisch geweld door zijn ex-echtgenote. Hij tracht zijn verhaal te staven aan de hand van verklaringen van vrienden en kennissen. Die verklaringen dienen echter beschouwd te worden als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens liggen documenten voor uitgaande van objectieve derde, die de beweringen van mijnheer kracht kunnen bijzetten. De voorgelegde verklaringen volstaan niet om aan te tonen dat betrokkene zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet bevindt. Dat betrokkene geen schuld zou treffen aan de relatiebreuk, en er alles aan heeft gedaan om de relatie te redden, volstaat niet om aan te tonen dat hij effectief het slachtoffer is/was van een schrijnende situatie in de zin van de wet. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont, middels de attesten uitgaande van zijn sociaal secretariaat en het aanslagbiljet personenbelasting, evenwel aan zelfstandige te zijn en uit die activiteit een inkomen te vergaren, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Artikel 42quater, §4 vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden bezwaar bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene geeft aan het bijzonder moeilijk te hebben gehad met de relatiebreuk en daaronder psychisch geleden te hebben. Nergens in de voorgelegde stukken of het administratief dossier valt echter enig medisch stuk over die problematiek terug te vinden, zodat het de administratie niet mogelijk is om betrokkene's beweringen te verifiëren of na te gaan of hij thans voor die problematiek nog in behandeling is en deze van die aard is dat ze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Ook hier moet wederom worden aangegeven dat de verklaringen van derden die betrokkene voorlegt, slechts als verklaringen op eer beschouwd dienen te worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij vormen echter geen afdoende bewijs van betrokkene's medische toestand.

Betrokkene kwam op 17.08.2017 in België aan (cf. aankomstverklaring), wat betekent dat hij thans ongeveer vierenhalf jaar in het Rijk verblijft. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (30 jaar), een relatief korte periode. Betrokkene's verblijfsduur vormt geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene voert aan geen vrienden meer te hebben in Rusland. Hij stelt slechts beperkt contact te hebben met familieleden ter plaatse. Betrokke haalt aan dat zijn familie meent dat hij hen schande heeft aangedaan doordat zijn vrouw is vreemdgegaan. Hiervan liggen buiten zijn beweringen echter geen stukken van voor. Hij voert aan dat Rusland een dictatuur is en dat in Tsjetsjenië, waar hij vandaan komt, personen die tegen het regime van Kadyrov opkomen worden vervolgd en vermoord worden (zoals homo's bijvoorbeeld). Er dient echter vastgesteld te worden dat betrokkene nooit om internationale bescherming heeft gevraagd, geen enkel element voorlegt waaruit blijkt dat hij voor zijn komst naar België reeds het voorwerp uitmaakte van vervolgingen door het plaatselijk regime of dat het feit dat zijn echtgenote vreemd gegaan is er toe zou leiden dat hij vervolgd zou worden bij een eventuele terugkomst. Verder wordt er op gewezen dat deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets belet hem een verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien hij meent daarvoor in aanmerking te komen. Wel kan vastgesteld worden dat betrokkene in Rusland familie heeft (zulks bevestigt hij zelf), dat hij er is opgegroeid, er in het huwelijksbootje stapte en er het merendeel van zijn leven heeft geleefd. Gezien wat voorafgaat kan dan ook redelijk gesteld worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is economisch actief als zelfstandige, wat zonder meer een positief punt is. Echter, het voeren van een zelfstandige activiteit en het bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Hij legt taalcertificaten en een attest van inburgering dd. 26.05.2021 voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wat betrokkene's gezinssituatie betreft, werd hierboven reeds aangegeven dat de relatie met de referentiepersoon sedert oktober 2018 op de klippen liep. Dat betrokkene daar geen schuld in zou treffen en dat hij er alles aan heeft gedaan om de relatie alsnog te redden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene en de referentiepersoon vormen sedert 26.10.2018 geen gezinscel meer. Van het kind, I. N. (...), dat tijdens het huwelijk werd geboren, betwist betrokkene formeel het vaderschap. Ook het openbaar ministerie volgt betrokkene in zijn advies. Hij heeft geen andere kinderen in België. Hij staat sedert 30.08.2018 als alleenstaande ingeschreven. Voorzover geweten heeft hij geen andere gezinsleden. Er dient te worden besloten dat ook zijn gezinssituatie geen contra-indicatie vormt voor het nemen van deze beslissing.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de hogervernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) *Aangaande zijn aanvraag en het verlaten van de echtelijke woonst*

Verwerende partij wijst de aanvraag van verzoeker af gezien verzoeker de echtelijke woonst heeft verlaten gelet op aanhoudende conflicten met zijn ex-echtgenote. Hij durfde geen klacht neerleggen wegens de vrees voor zijn verblijfstitel doch ook gezien hij aanzien ging worden als geen echte man (slappeling, ...).

Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht onder bepaalde voorwaarden of in bepaalde gevallen. Voordat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht beëindigt of intrekt zal het betrokkene schriftelijk moeten vragen om eventuele relevante informatie, die het nemen van de beslissing kan verhinderen of beïnvloeden, over te maken. Ook dienen ze altijd rekening te houden met volgende elementen:

- *Duur van het verblijf in België*
- *De leeftijd*
- *De gezondheidssituatie*
- *De gezins- en economische situatie*
- *De sociale en culturele integratie in België*
- *De banden met het herkomstland.*

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de informatie in het dossier van verzoeker. Verzoeker is steeds aan het werk geweest en dit tot op het moment van het afnemen van zijn verblijfstitel.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de tewerkstelling van verzoeker, waar hij werkzaam was, mede bijgedragen heeft aan de integratie van verzoeker. Hij komt hierdoor in contact met medeburgers. Men stelt hieromtrent dat dit een positief punt is doch op zich geen afdoende bewijs van integratie. Hiermee kan verzoeker absoluut niet akkoord gaan.

Zijn tewerkstelling draagt wel degelijk bij aan zijn inburgering en integratie in België. Hij kan hierdoor deelnemen aan het sociaal leven, hobby's uitoefenen. Bovendien komt hij via zijn tewerkstelling in aanraking met klanten en kan zo zijn Nederlands te verbeteren.

Zijn tewerkstelling draagt dus wel degelijk voor een groot deel bij aan zijn inburgering en integratie in België. Hier gaat verwerende partij volledig aan voorbij.

Zoals gesteld kan er onder bepaalde gevallen een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, vb.

- een onredelijke belasting vormen voor de sociale bijstand
- de EU-partner verliest zijn verblijfsrecht
- geen gezinscel meer vormen met de EU-partner

Het laatste geval is echter door de vaste rechtspraak van het HvJ niet aanvaard. Dit werd later ook bevestigd door het GWH. Zij stellen dat dit geen reden kan zijn om een einde te maken aan zijn verblijfsrecht.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd) (HvJ 13.02.1985, 267/83, Diatta).

Agentschap voor Integratie en Inburgering stelt dat:

"Als er een einde komt aan je relatie niet je EU-partner door beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- Je partnerschap of je gezinscel heeft; bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België.
- Het recht van bewaring van jouw kinderen met de EU-partner is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing). De kinderen moeten dan wel in België verblijven.
- Het omgangsrecht met een minderjarig kind is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing) en de rechter heeft bepaald dat je dit recht van bewaring in België moet uitoefenen en dit zolang het nodig is.
- In bijzonder schrijnende situaties. Bijvoorbeeld als je tijdens je partnerschap het slachtoffer was van huiselijk geweld (zie hieronder)." (eigen aanduiding)

Samenwoning is niet doorslaggevend om te oordelen dat een relatie werd beëindigd en dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Verzoeker is met zijn (ex-)echtgenote op 11.08.2017 in het huwelijk getreden te Grozny.

Voor behoud van verblijfsrecht dient er sprake te zijn van een relatie van minstens 3 jaar waarvan 1 jaar in België: Verzoeker huwde met zijn (ex-)echtgenote op 11.08.2017. Gelet op het feit dat dit huwelijk erkend werd in België, kan men er van uitgaan dat de relatie reeds enige tijd behelste (reeds meer dan 2 jaar). De relatie werd beëindigd in België via echtscheiding op 23.11.2020.

Het betrof wel degelijk een relatie van meer dan 3 jaar gelet op het feit dat de start van de relatie reeds voor 2017 lag. Indien men van mening is dat de relatie in 2019 beëindigd werd, zoals dit van toepassing is voor verzoeker gelet op zijn schriftelijke verklaring (datum van het bedrog van zijn ex-echtgenote), gaat de duurtijd van de relatie de 3 jaar voorbij gezien zij reeds een relatie hadden voor de huwelijksdatum.

Er dient wel degelijk rekening gehouden te worden met de manier waarop verzoeker werd behandeld tijdens het huwelijk. Zijn ex-echtgenote wist dat verzoeker afhankelijk was van haar m.b.t. zijn behoud van verblijf. Zij heeft hem het leven moeilijk gemaakt. Verzoeker was eerlijk binnen zijn relatie/huwelijk en deelde zijn echtgenote mee dat hij in het verleden biseksuele relaties had.

Zijn echtgenote kon haar niet wennen en het leek wel haar missie om verzoeker hem het leven zo moeilijk mogelijk te maken. Verzoeker zag zijn echtgenote echter graag en wilde de relatie steeds een nieuwe kans geven, doch sinds hij vernam dat zijn echtgenote zwanger was van haar minnaar, was de veer bij verzoeker gebroken.

Sindsdien deed hij geen inspanningen meer om de relatie, of wat er nog van overbleef, te redden.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Bovendien heeft hij gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de tewerkstelling van verzoeker, waar hij werkzaam was, mede bijgedragen heeft aan de integratie van verzoeker. Hij komt hierdoor in contact met medeburgers. Men stelt hieromtrent dat dit een positief punt is doch op zich geen afdoende bewijs van integratie. Hiermee kan verzoeker absoluut niet akkoord gaan.

Zijn tewerkstelling draagt wel degelijk bij aan zijn inburgering en integratie in België. Hij kan hierdoor deelnemen aan het sociaal leven, hobby's uitoefenen. Bovendien trekt hij via zijn tewerkstelling in aanraking met klanten om zo zijn Nederlands te verbeteren.

Zijn tewerkstelling draagt dus voor een groot deel mee aan zijn inburgering en integratie in België. Hier gaat verwerende partij volledig aan voorbij.

Hierover wordt niets vermeld in de beslissing.

Dat dit hallucinant is en tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Dat verzoeker wel degelijk grote inspanningen heeft geleverd en zeer goed geïntegreerd is en dit heeft aangetoond.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Verzoeker verblijft reeds sinds 2017 in België. Nu dus meer dan 4,5 jaar.

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met al deze elementen en het geheel ervan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken.

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij.

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt."

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Immers wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet. De betreden akte bevat verder tevens een uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker het verblijfsrecht bekam in functie van de Belgische I.A.Z., zijn echtgenote, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd. Hieromtrent wordt toegelicht dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoeker en de referentiepersoon en dit sedert 26 oktober 2018, datum waarop de verzoeker ambtshalve werd geschrapt van het adres van de referentiepersoon en dat de familierechtbank van Turnhout op 23 november 2020 de echtscheiding uitsprak tussen de verzoeker en de referentiepersoon.

Tevens wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsgronden, vermeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zijn en wordt gemotiveerd over de elementen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (*i.e.* de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong), en omtrent de stukken die de verzoeker in dat verband heeft bijgebracht. De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

In zoverre de verzoeker voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere stijlformule betreft, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad stelt vast dat de geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoeker het nodige inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker in wezen de deugdelijkheid van de opgegeven motieven viseert. Hieruit blijkt dat de verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of de verzoeker het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4°, van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien:

"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

3.1.2.3. Thans wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker, nu hij verblijfsrecht kreeg in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote met wie hij zich vestigde en de situatie intussen totaal gewijzigd is: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert 26 oktober 2018, datum waarop de verzoeker ambtshalve werd geschrapt van het adres van de referentiepersoon.

De verzoeker verwijst naar het arrest *Diatta* van het Hof van Justitie van 13 februari 1985. Volgens de verzoeker blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelander, die de echtgenoot is van een Unieburger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is.

Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op verzoekers zaak van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of hij een beroep kan doen op het Unierecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als derdelander zijn recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoeker houdt dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) omschrijft de "begunstigden" ervan als: *"iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen"*. De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, *S. en G.*, punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de verzoeker zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

De verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de Burgerschapsrichtlijn en dus ook niet op de door hem weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers, zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwoning, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

3.1.2.4. De verzoeker betoogt dat voor het behoud van zijn verblijfsrecht er sprake dient te zijn van een relatie van minstens drie jaar waarvan één jaar in België. De verzoeker benadrukt dat hij op 11 augustus 2017 huwde te Grozny en de relatie werd beëindigd in België via een echtscheiding op 23 november 2020. De verzoeker voert aan dat de relatie wel meer dan drie jaar betrof, gelet op het feit dat de start van de relatie voor 2017 lag.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42^{quater}, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 11.08.2017 te Grozny. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 26.10.2018. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkene geeft zelf aan dat hij medio 2019 tot de vaststelling kwam dat mevrouw I. (...) een overspelige relatie had met een andere man. Het is dan ook redelijk te stellen dat er sedertdien geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat erdoor de minister (cq. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, V of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.”

De verzoeker toont niet aan en evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat zijn Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België.

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden, blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken, waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de “*gezamenlijke vestiging*” van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*.

Artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verzoeker betwist niet dat hij sinds 26 oktober 2018 niet meer feitelijk samenwoont met zijn inmiddels ex-echtgenote. Hij betwist evenmin dat hij medio 2019 tot de vaststelling kwam dat mevrouw I. een overspelige relatie had met een andere man. De gemachtigde meent dat er geen gezinscel meer is sinds 26 oktober 2018 en dat er sinds medio 2019 geen sprake is van een minimum aan relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van de Raad van State waarbij de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan geen samenwoning, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist, kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de relatie pas werd beëindigd met de echtscheiding van 23 november 2020. Er blijkt niet dat de verzoeker op het ogenblik dat er niet langer sprake was van een minimum aan relatie met zijn inmiddels ex-echtgenote, hij reeds drie jaar gehuwd was. De verzoeker beweert wel, doch toont niet concreet aan, dat de relatie met haar ex-echtgenoot reeds aanvatte voor 2017. In elk geval opent een dergelijke, feitelijke, relatie, met een statische Belg geen recht op gezinshereniging in België en heeft de verzoeker het verblijfsrecht aangevraagd en verkregen in de hoedanigheid van echtgenoot van een statische Belg. De eventuele voorafgaandelijke feitelijke relatie kan dan ook niet in rekening worden genomen bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg. Ook uit de hoger genoemde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de term *“gezamenlijke vestiging”* in deze enkel de gezamenlijke vestiging tussen gehuwden betreft. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet inhoudt.

3.1.2.5. De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de informatie in zijn dossier. Hij benadrukt dat hij steeds aan het werk is geweest en dit tot op het moment van het afnemen van zijn verblijfstitel. De verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling terwijl deze wel bijdraagt aan zijn integratie nu hij door zijn werk in contact komt met medeburgers. De verzoeker voert aan dat zijn tewerkstelling wel degelijk bijdraagt aan zijn inburgering en integratie in België, hij kan hierdoor deelnemen aan zijn sociaal leven en hobby's uitoefenen. Via zijn tewerkstelling komt hij in aanraking met klanten en kan hij zijn Nederlands verbeteren. De verzoeker voert aan dat zijn tewerkstelling voor een groot deel bijdraagt aan zijn inburgering en integratie in België en de verweerder hier volledig aan voorbijgaat.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Gezien wat voorafgaat kan dan ook redelijk gesteld worden dat betrokkene niet aantoont dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is economisch actief als zelfstandige, wat

zonder meer een positief punt is. Echter, het voeren van een zelfstandige activiteit en het bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Hij legt taalcertificaten en een attest van inburgering dd. 26.05.2021 voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat de gemachtigde volledig voorbij gaat aan de integratie die hij via zijn werk als zelfstandige heeft bekomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat de verzoeker een zelfstandige activiteit uitvoert wat zonder meer als een positief punt wordt aanzien. Evenwel meent de gemachtigde dat het uitvoeren van een zelfstandige activiteit “geen afdoende bewijs van integratie (vormt) in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan”. De gemachtigde erkent wel dat het uitvoeren van een zelfstandige activiteit wijst op een zekere integratie van de verzoeker, maar motiveert dat deze niet aanvaard kan worden ten einde artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet *in casu* op positieve wijze toe te passen en hij licht ook concreet toe om welke redenen verzoekers integratie niet volstaat om het verblijfsrecht alsnog te behouden: “(...) gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan”. De verzoeker gaat volledig voorbij aan deze redengeving.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde of zijn minister (c.q. staatssecretaris) binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt, verhindert op zich niet dat de verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen beoordeling in verband met zijn tewerkstelling en integratie onredelijk is.

Waar de verzoekster verwijst naar 's Raads arrest met nummer 80 255 van 26 april 2012, wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu dit arrest betrekking had op een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en niet op een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zoals in deze zaak het geval was.

3.1.2.6. Gelet op bovenstaande toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn verblijfsrecht heeft beëindigd, noch toont hij aan dat de gemachtigde hierbij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont de verzoeker aan dat relevante gegevens in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werden veronachtzaamd.

Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“De situatie in Rusland/Tsjetsjenië is nog steeds zeer gevaarlijk voor Holebi's.

Verzoeker is biseksueel en heeft sinds de beëindiging van zijn huwelijk ook een nieuwe relatie met een man, nl. de heer B. L. (...).

Dat hij ook nu, gezien zijn geaardheid niet kan terugkeren naar Rusland/Tsjetsjenië.

Verwerende partij mag dan ook niet uit het oog verliezen dat zijn seksuele geaardheid wel degelijk mee in overweging genomen dient te worden.

Indien verzoeker terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men neemt een intrekkingsbeslissing doch zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Men werpt in de beslissing op dat hij nooit eerder een verzoek tot internationale bescherming indiende in België wegens het feit dat hij niet zou kunnen terugkeren. Gelet op het feit dat hij reeds in het bezit was van een verblijfstitel was dit voor verzoeker ook niet nodig.

Hij overweegt echter wel een verzoek in te dienen indien zijn verblijf niet verlengd wordt.

Het feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd t.a.v. verzoeker, bevestigt wel dat ook verwerende partij van mening is dat hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië, doch gelet op de intrekking van verblijf kan hij echter ook niet in België (ver)blijven.

Men gaat echter flagrant voorbij aan het feit dat homoseksuelen momenteel nog steeds geen rechten hebben in Rusland en vooral Tsjetsjenië en dat zij gediscrimineerd, aangevallen en bedreigd worden of erger zelfs vermoord worden.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet inroepen, hij kan dan ook niet terugkeren!!

Verzoeker gaat in België bovendien naar een psycholoog en dit sinds 2019. Hij ziet mentaal ook zwaar af van de manier van behandeling die hij door zijn ex-echtgenote heeft moeten ondergaan. Hij heeft, op aanraden van vrienden, een behandeling opgestart en deze behandeling zet zich nog steeds voort.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker."

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker betoogt dat hij biseksueel is en hij sinds de beëindiging van zijn huwelijk ook een nieuwe relatie heeft met een man, de heer B.L., dat de situatie in Rusland, Tsjetsjenië, nog steeds gevaarlijk is voor holebi's en hij gezien zijn geaardheid niet kan terugkeren naar Rusland, Tsjetsjenië. De verzoeker voert aan dat de verweerder zijn seksuele geaardheid wel degelijk mee in overweging moet nemen. Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker een kopie van de identiteitskaart van de heer B.L.

In de bestreden beslissing, die louter de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, wordt als volgt gemotiveerd:

"Hij voert aan dat Rusland een dictatuur is en dat in Tsjetsjenië, waar hij vandaan komt, personen die tegen het regime van Kadyrov opkomen worden vervolgd en vermoord worden (zoals homo's bijvoorbeeld). Er dient echter vastgesteld te worden dat betrokkene nooit om internationale bescherming heeft gevraagd, geen enkel element voorlegt waaruit blijkt dat hij voor zijn komst naar België reeds het voorwerp uitmaakte van vervolgingen door het plaatselijk regime of dat het feit dat zijn echtgenote vreemd gegaan is er toe zou leiden dat hij vervolgd zou worden bij een eventuele terugkomst. Verder wordt er op gewezen dat deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets belet hem een verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien hij meent daarvoor in aanmerking te komen."

Op 30 augustus 2021 werd de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken. De verzoeker maakte vervolgens stukken over waaronder een brief die hij op 24 september 2021 had opgesteld. In dit schrijven wijst de verzoeker er niet op dat hij een nieuwe relatie heeft met een man, de heer B.L. Het kan de gemachtigde in deze omstandigheden niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem door de verzoeker niet ter kennis werden gebracht. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat "(n)iets (de verzoeker) belet (...) een verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien hij meent daarvoor in aanmerking te komen." Het staat de verzoeker ook vrij om zijn relatie met de heer B.L. te officialiseren en gebruik te maken van de daartoe voorziene procedures.

De verzoeker merkt op dat de thans bestreden beslissing zijn verblijf beëindigt zonder dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Hij leidt hieruit af dat de verweerder ook meent dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Daargelaten de vraag of uit het gegeven dat de verzoeker door middel van de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd kan worden afgeleid dat de verweerder meent dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, maakt de verzoeker met dit betoog niet aannemelijk dat zijn verblijfsrecht niet beëindigd kon worden.

Daarnaast geeft de verzoeker mee dat hij sinds 2019 naar een psycholoog gaat en mentaal ook zwaar afziet van de manier waarop zijn ex-echtgenote hem behandelde. Hij heeft op aanraden van vrienden een behandeling opgestart en deze behandeling loopt nog steeds. De verzoeker acht het onzorgvuldig dat de verweerder hier geen onderzoek naar gevoerd heeft. De verzoeker gaat echter voorbij aan volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Betrokkene geeft aan het bijzonder moeilijk te hebben gehad met de relatiebreuk en daaronder psychisch geleden te hebben. Nergens in de voorgelegde stukken of het administratief dossier valt echter enig medisch stuk over die problematiek terug te vinden, zodat het de administratie niet mogelijk is om betrokkenes beweringen te verifiëren of na te gaan of hij thans voor die problematiek nog in behandeling is en deze van die aard is dat ze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Ook hier moet wederom worden aangegeven dat de verklaringen van derden die betrokkene voorlegt, slechts als verklaringen op eer beschouwd dienen te worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij vormen echter geen afdoende bewijs van betrokkenes medische toestand.”

De verzoeker betwist niet dat hij geen medische stukken in verband met zijn psychische moeilijkheden aan de verweerder heeft overgemaakt. Hij werd nochtans bij schrijven van 31 augustus 2021 uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bewijsdocumenten over te maken. Het stond de verzoeker vrij om medische stukken in verband met zijn psychische moeilijkheden bij te brengen. Nu de verzoeker dit heeft nagelaten kan het de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die de verweerder niet ter kennis werden gebracht hoewel er bij schrijven van 31 augustus 2021 naar gevraagd werd.

De verzoeker laat na enig concreet element aan te duiden waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Zoals hoger werd uiteengezet, houdt de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in en omvat deze beslissing enkel de beëindiging van het verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Deze beslissing legt de verzoeker (nog) niet op om terug te keren naar zijn land van herkomst. Er valt dan ook niet in te zien hoe deze beslissing een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Indien de gemachtigde in de toekomst zou overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met een beslissing tot terugleiding naar de grens, dan kan de verzoeker hiertegen de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking staan, waarbij hij alsdan de schending van artikel 3 van het EVRM kan aanvoeren.

De verzoeker toont niet aan dat de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s’ lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België op basis van zijn huwelijk en bouwde hier in die tijd een leven uit. Hij begon als zelfstandige en integreerde zich op deze manier in de maatschappij.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2017 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Reeds een aantal jaar is verzoeker als zelfstandige aan het werk en ook zijn toekomstmogelijkheden terzake zien er erg positief uit. Verzoeker is een goede werkracht en droeg steeds bij aan de maatschappij. Hij is dan ook een goede kandidaat voor een verblijf in België.

Verzoeker heeft bovendien verschillende vrienden, die reeds een getuigenverklaring hebben geschreven. Deze werden reeds gevoegd."

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoeker betwist niet dat hij inmiddels gescheiden is van mevrouw I. Hij betwist formeel het vaderschap van het kind I.N., geboren binnen het huwelijk, hierin gevolgd door het openbaar ministerie. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoeker en mevrouw I. en tussen de verzoeker en het kind I.N.

Uit het betoog van de verzoeker komt naar voor dat hij zich enkel beroept op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker verblijft sedert 23 november 2017 op legale wijze op het grondgebied. Er kan worden aangenomen dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere

beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoeker. Zo wordt over de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden bezwaar bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene geeft aan het bijzonder moeilijk te hebben gehad met de relatiebreuk en daaronder psychisch geleden te hebben. Nergens in de voorgelegde stukken of het administratief dossier valt echter enig medisch stuk over die problematiek terug te vinden, zodat het de administratie niet mogelijk is om betrokkene's beweringen te verifiëren of na te gaan of hij thans voor die problematiek nog in behandeling is en deze van die aard is dat ze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Ook hier moet wederom worden aangegeven dat de verklaringen van derden die betrokkene voorlegt, slechts als verklaringen op eer beschouwd dienen te worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij vormen echter geen afdoende bewijs van betrokkene's medische toestand.

Betrokkene kwam op 17.08.2017 in België aan (cf. aankomstverklaring), wat betekent dat hij thans ongeveer vierenhalf jaar in het Rijk verblijft. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (30 jaar), een relatief korte periode. Betrokkene's verblijfsduur vormt geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene voert aan geen vrienden meer te hebben in Rusland. Hij stelt slechts beperkt contact te hebben met familieleden ter plaatse. Betrokke haalt aan dat zijn familie meent dat hij hen schande heeft aangedaan doordat zijn vrouw is vreemdgegaan. Hiervan liggen buiten zijn beweringen echter geen stukken van voor. Hij voert aan dat Rusland een dictatuur is en dat in Tsjetsjenië, waar hij vandaan komt, personen die tegen het regime van Kadyrov opkomen worden vervolgd en vermoord worden (zoals

homo's bijvoorbeeld). Er dient echter vastgesteld te worden dat betrokkene nooit om internationale bescherming heeft gevraagd, geen enkel element voorlegt waaruit blijkt dat hij voor zijn komst naar België reeds het voorwerp uitmaakte van vervolgingen door het plaatselijk regime of dat het feit dat zijn echtgenote vreemd gegaan is er toe zou leiden dat hij vervolgd zou worden bij een eventuele terugkomst. Verder wordt er op gewezen dat deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets belet hem een verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien hij meent daarvoor in aanmerking te komen. Wel kan vastgesteld worden dat betrokkene in Rusland familie heeft (zulks bevestigt hij zelf), dat hij er is opgegroeid, er in het huwelijksbootje stapte en er het merendeel van zijn leven heeft geleefd. Gezien wat voorafgaat kan dan ook redelijk gesteld worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is economisch actief als zelfstandige, wat zonder meer een positief punt is. Echter, het voeren van een zelfstandige activiteit en het bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Hij legt taalcertificaten en een attest van inburgering dd. 26.05.2021 voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, werd hierboven reeds aangegeven dat de relatie met de referentiepersoon sedert oktober 2018 op de klippen liep. Dat betrokkene daar geen schuld in zou treffen en dat hij er alles aan heeft gedaan om de relatie alsnog te redden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene en de referentiepersoon vormen sedert 26.10.2018 geen gezinscel meer. Van het kind, I. N. (...), dat tijdens het huwelijk werd geboren, betwist betrokkene formeel het vaderschap. Ook het openbaar ministerie volgt betrokkene in zijn advies. Hij heeft geen andere kinderen in België. Hij staat sedert 30.08.2018 als alleenstaande ingeschreven. Voorzover geweten heeft hij geen andere gezinsleden. Er dient te worden besloten dat ook zijn gezinssituatie geen contra-indicatie vormt voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan."

De verzoeker betoogt dat hij, wanneer hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, geen enkel vangnet van familie of vrienden heeft die tijdelijk kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.

Door middel van dit betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: "Betrokkene voert aan geen vrienden meer te hebben in Rusland. Hij stelt slechts beperkt contact te hebben met familieleden ter plaatse. Betrokke haalt aan dat zijn familie meent dat hij hen schande heeft aangedaan doordat zijn vrouw is vreemdgegaan. Hiervan liggen buiten zijn beweringen echter geen stukken van voor." De verzoeker beperkt zich in tegendeel andermaal tot loutere beweringen.

De verzoeker benadrukt dat hij als zelfstandige aan de slag is en hij een goede werkkraacht is, hij serieuze inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de samenleving en hij bovendien veel verschillende vrienden heeft.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde of zijn minister (c.q. staatssecretaris) binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt, verhindert op zich niet dat de verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven aan België is gebonden.

De verzoeker betoogt nog dat er sprake is van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt. De verzoeker diende evenwel geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in. Het verblijfsrecht van de verzoeker werd in toepassing van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet door de thans bestreden beslissing beëindigd. De kritiek omtrent de buitengewone omstandigheden is in dit kader niet ter zake dienend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE